

STUDENTEN WEEKBLAD

7de Jaargang.
No. 23.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Donderdag
23 Maart '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer R. VER LOREN VAN THEMAAT, Oostsingel 86, op Dinsdag 28 Maart '05, des middags om 4 uur.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN

President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer J. H. TELDERS,
BIJ GELEGENHEID VAN DEN
57sten DIËS NATALIS,
op Dinsdag 21 Maart 1905.

Mijne Heeren, Leden en Eere-Leden van den Senaat,
Mijne Heeren, Leden van het Delftsch Studentencorps,

Nu de telken jare wederkerende twaalf slagen ons wederom hebben verkondigd, dat een levensjaar voor ons Corps is afgesloten en een nieuw, het 58ste er voor is in de plaats getreden, nu is het volgens eene aloude gewoonte aan mij, een oogenblik uwe aandacht te bepalen bij het jaar, dat wij nu achter ons zien, met U ook de toekomst te bespreken.

Een oudejaarsavond is daartoe het geschikte oogenblik; ook op onzen leeftijd van jong overmoedig vooruitzien, gevoelt men iets van den indruk, dien het maakt, een stuk van zijn eigen leven geschiedenis te zien worden. Onherroepelijk is dat tijdperk afgesloten, een ander ligt voor ons als eene nog blanke bladzijde van het boek, waarin wij zelf onze historie neerschrijven. Wat zal mijn opvolger er U uit kunnen voorlezen?

De tijd gaat snel, iedereen zal het U dagelijks vertellen; hij laat ons geen rust tot lange nabetrachting, wij moeten vooruit en gelukkig, als wij kunnen zeggen: wij willen vooruit. Maar al moeten wij al onze energie op de toekomst richten, toch is het hier het oogenblik om even den blik te slaan op het pad, dat achter ons ligt.

Zoo zet ook een wandelaar, die eenigen tijd in een schoon dal vertoefde en nu op het punt staat het te verlaten om zich in nieuwe, hem onbekende streken te wagen, zich, boven op den pas gekomen, een oogenblik neer. Voor zich ziet hij de grootsche, hem vreemde natuur met hare toppen en hare dalen, hare lokkende verkwikkende bosschen en hare dreigende ravijnen en kloven. Zijn pad kan hij slechts gedeeltelijk zien, zal het hem voeren naar grooter hoogte? Dan dwaalt zijn blik terug, naar het zoeven verlaten, nu beneden hem liggend dal. Ziet, daar in de verte daalde hij nu juist een jaar geleden af, in dezelfde onzekerheid als nu, wat het beginnende jaar hem zou brengen. Zwijgend vervolgen zijn oogen het pad, dat hij ging, nog even zich vestigend op vele punten in het landschap, waaraan zoo verschillende herinneringen zich vastknoopen. Er zijn er bij van schoonen strijd en overwinning, er zijn er van zalige rust na vermoeiende tocht, er zijn er van misslagen, geboet door berouw, er zijn er, die de borst doen zwellen van trots, en ook die tranen van weemoed doen opwellen over 't voorbijgaan van veel schoons, of die het voorhoofd verduisteren, sprekend van 't verlies van een trouwen kameraad.

Maar die blik terug, dat laatste overzien van een stuk leven, dat hem dierbaar is geworden, stelt hem ook in

staat juist zich te orienteeren, en vast te stellen in welke richting hij verder wil gaan.

Ik zei U, gelukkig, wie kan zeggen „wij willen vooruit.” Welnu ik wil vooruit. Ik wil vooruit, omdat, al heeft naast veel minder goeds, het doorloopen dat nog zoo veel schoons, dat ik heb lief gekregen, toch het landschap voor mij, mij spreekt van nog verhevener schoonheid en omdat ik reken op U allen, vast vertrouwen in Uwe hulp om allen gezamenlijk te zoeken naar het juiste pad, dat ons zal brengen naar de schoonste streken die wij voor ons zien.

Daarom, Mijne Heeren vervul ik met liefde de taak U te spreken over wat wij verlaten en over wat wij tegemoet gaan.

Uw zang, waarvan de laatste tonen zoeven zijn weggestorven sprak van de vergankelijkheid van al wat aardsch is. Die vergankelijkheid toonde zich weer op diep aangrijpende wijze toen een der onzen, H. P. de Groot, in November door een kort, hevig lijden plotseling ontruikt werd aan den kring van wie hem lief waren, aan zijn meisje, zijne familie, zijne vrienden. Het is moeilijk er vrede mede te hebben, er is voor ons gevoel zoo iets vreeselijk hards, zoo iets wreeds in het afsnijden van een jong, veelbelovend leven. Wij staan echter voor het onvermijdelijke, onherroepelijke, en kunnen slechts den vromen wensch uitspreken: Hij ruste in vrede.

Ook bij de teraardebestelling van onzen president uit de glorierijke dagen van 1861—'62 den heer W. K. M. Vrolijk vertegenwoordigde de Senaat het Corps, dat zoovele verplichtingen had aan den overledene.

In zijn geheel nam het Corps nog deel aan de begrafenis van Prof. Dr. Th. H. Behrens, wiens weduwe het Funus, door het Corps aangeboden, had afgeslagen. Het was mij vergund, namens U allen, daar een enkel woord van hoogachting voor den grooten leermeester uit te spreken.

Zoo drong ook dit jaar weder de rouw ons Corps binnen om ons te doen gevoelen dat „niets bestendigs hier beneden” is.

Maar naast deze droeve herinneringen staan vele schoone en lichte. Over het algemeen kunnen wij tevreden zijn over het nu afgesloten jaar.

Slaan wij een blik op de vereenigingen, dan zien wij, dat de Sociëteit Phoenix, die onder haar de eerste plaats inneemt zich als steeds blijft verheugen in eene groote belangstelling harer leden, eene belangstelling, die echter nog veel grooter zou worden, indien men slechts juister inzag, welk een onuitputtelijke bron van ontwikkeling en genoeg de Sociëteit in hare lees- en conversatiezalen den leden aanbiedt. Mogen steeds meerderen daarvan doordrongen worden.

Odin gaf dit jaar door eene welgeslaagde, met eene bal besloten uitvoering blijk van verhoogde levenskracht.

Apollo deed van zich spreken tot ver buiten Delft door een tweedaagsch feest, dat in alle opzichten als volkomen geslaagd is te beschouwen. Het diner op de Sociëteit, de uitvoeringen, het bal, alles heeft bij de deelnemers slechts de aangenaamste herinneringen kunnen nalaten.

Vrije Studie toont dit jaar eene buitengewone werkkraft; verscheidene lezingen werden gehouden, waaronder enkele zeer belangwekkende. Het bestuur komt een woord van lof toe voor de flinke wijze, waarop het zijn taak opvat.

Debating hield een tweetal debatavonden, en kan met genoeg constateeren, dat dit jaar weder een student, De Fremery, de verdediging van stellingen op zich durfde nemen. Wie volgt dit uitstekende voorbeeld na?

Niet zooveel goeds valt er van Laga te vertellen. Wel werd menige overwinning behaald, men denke slechts aan jonge acht en jonge vier, maar Laga heeft ons zoo verwend, de laatste jaren, dat een varsity-overwinning er nu eenmaal niet meer mag aan ontbreken. Moge deze zomer Laga vooraanbrengen op de lijst der winnaars van het Varsity-hoofdnummer.

Caroussel, Weerbaarheid en Amateur Fotografen zetten hun bestaan rustig voort.

Tooneel gaf dit jaar door tegenwerking van alle omstandigheden, slechts ééne uitvoering, aangeboden als musical-comedy, waar men zich over het algemeen wel amuseerde, en verder eene groenenuitvoering, waarin enkele zeer aardige momenten.

IJclub, die dit jaar de interacademiale organiseerde, D. S. V. V. en de Lawn-Tennis-club, nog niet als Corpsgezelschap erkend, bewezen weer den voorrang van Delft, boven de universiteiten op Sportgebied.

Van de D. S. H. & B. Cl. is minder goeds te vertellen, dan, naar ik hoop, het volgend jaar mijn opvolger u zal kunnen mededeelen.

I. G. O. V. ten slotte, vierde menig vroolijk feest, en toont zich allermint uitgeput door het bestaan van eene eeuw, dat het nu achter zich heeft.

Zoo biedt dus het afgelopen jaar reden te over tot tevredenheid op velerlei gebied.

Het zij mij nu vergund, eenige punten iets meer uitgebreid met U te bespreken en dan is er mijne Heeren, vooral één punt, waarop ik hier uwe aandacht wil vestigen, een punt, dat velen leden van ons Corps niet geheel duidelijk blijkt te zijn. Ik bedoel de verhouding van het Corps tot zijne vereenigingen. Het is een vraagpunt van zooveel belang, dat ieder lid zich eene meening erover moet vormen.

Twee jaar geleden sprak de toenmalige president, de heer C. van der Hoeven, de hoop uit, bij de Corpsvergadering nog wetsvoorstellen te kunnen indienen teneinde die verhouding op hechtere grondslagen te vestigen.

Drukke werkzaamheden waren oorzaak, dat dit omvangrijke werk, vereenigd met een voorstel tot algeheele herziening der Corpswet eerst door den Senaat—Van Geuns werd ter tafel gebracht.

Op de Corpsvergaderingen van het vorig najaar werden deze wijzigingen, op ondergeschikte punten geamendeerd, tot wet verheven, zoodat op dit oogenblik een regeling bestaat, die zeer zeker in eene behoefte voorziet, al moge zij dan ook wellicht hier en daar voor verbetering vatbaar zijn.

Mij is evenwel gebleken, dat niet iedereen goed door-drongen is van het beginsel, dat aan deze regeling ten grondslag ligt. Laat mij beproeven, U dit beginsel klaar en duidelijk voor te stellen. Ik zal daartoe trachten U uiteen te zetten, hoe ik mij de wording van eene studentenmaatschappij voorstel.

De stichting van de onderwijsinrichting brengt de studenten in grooten getale bijeen, nog zonder eenige organisatie.

Na eenigen tijd zal men er echter toe komen, voor bepaalde doeleinden vereenigingen op te richten, gedreven door het inzicht, dat men als eenling afstand moet doen van veel, dat slechts door samenwerking bereikbaar wordt.

Zoo leidt de behoefte aan gezelligheid tot de oprichting van eene sociëteit, zoo wordt de liefde voor muziek aanleiding tot het stichten van een Appollo.

Is men eenmaal zoover gekomen, dat men verschillende vereenigingen heeft, bestaande, grootendeels, uit dezelfde leden, dan ligt het voor de hand, dat vroeg of laat zich tusschen die vereenigingen met zoovele gemeenschappelijke belangen een officieele band zal gaan ontwikkelen. Dit wijst in de richting van een groot geheel, een georganiseerde, samenhangende studentenmaatschappij.

Maar het zijn niet alleen deze praktische overwegingen, die leiden tot de oprichting van een corps. Terecht heeft men ingezien, dat zoowel tegenover de buitenwereld als tegenover inwendige misstanden eene krachtige organisatie noodig was. Want de vaak verkondigde meening: „wat gaat de buitenwereld mij aan?” werpt slechts een helder licht op de bekrompenheid van hem, die haar uitspreekt. Nooit of te nimmer mag ontzag voor het oordeel dier buitenwereld ons er toe brengen, af te zien van wat wij goed weten, of eene houding aan te nemen, waardoor wij waar-

deering van buiten zouden hebben te betalen met verlies aan zelfrespect. Maar de buitenstaander ziet wellicht onze fouten juist in dan wij zelf, daarom moeten wij beschuldigingen en afkeuringen eerlijk toetsen aan de stem van ons geweten om zoo onderscheid te maken tusschen de lasterlijke, die wij hooghartig van ons werpen, en de gerechtvaardigde, die wij ons ten nutte maken. Treden wij zóó op, vormen wij zodoende een hecht geheel, eerlijk voor onze overtuiging uitkomend, waar het pas heeft en de oprechte meening van anderen eerbiedigend, dan kunnen wij aanspraak maken op respect van anderen, wat veel, en op respect van ons zelf, wat nog oneindig meer waard is.

Doen wij dat niet, houden wij ons oor voor stemmen van buiten gesloten uit geringschatting van anderer oordeel, dan gedragen wij ons als kwajongens, die in waanwijze zelfoverschatting meenen alles beter te weten dan anderen.

Dat mag niet. Het is onze plicht te zorgen, dat de buitenwereld ons eerbiedigen kan, dan kunnen wij aanspraak maken op eene behandeling zooals, naar ons gevoel, een groot studentencorps toekomt.

Behoef ik U te herinneren, hoe in de woelige dagen van 1861—'62 het slechts te danken was aan de hechte eenheid van ons Delftsch Studentencorps, dat de vrijheid van studie hier gehandhaafd bleef? Het is een bladzijde uit de geschiedenis van ons Corps, die ieder lid kennen moest, omdat zij zoo glashelder de waarheid in het licht stelt, dat ook voor ons slechts eendracht macht maakt.

Welnu, hieruit volgt logisch, welke de beteekenis is van de vereenigingen, welke die van het Corps.

De vereenigingen voldoen elk aan eene speciale behoefte der leden, het corps waakt voor de algemeene belangen der studentenmaatschappij, houdt haar naam op naar buiten en naar binnen, is het symbool der eenheid, grondslag voor de beteekenis van ons gezamenlijk bestaan. Corps en vereenigingen streven gezamenlijk naar het groote doel: ontwikkeling in natuurlijke richting van geest en lichaam.

Voor zoover het nu eenigszins mogelijk is moet den vereenigingen de vrije hand worden gelaten bij het besturen harer particuliere aangelegenheden. Doch slechts voor zoover het algemeen belang daardoor niet wordt geschaad. Zelfbestuur der vereenigingen ligt geheel in de lijn der gevolgen van het vrijheidsbeginsel, maar wanneer men dit zoover zou willen gaan doorvoeren, dat er van de zijde van het corps geheel geene contróle zou mogen zijn, zelfs niet wanneer dat zelfbestuur de belangen van het geheel in gevaar brengt, dan komt men tot anarchisme in den minst idealen zin van het woord.

En de goede naam van ons corps en zijne vereenigingen is zeer zeker een algemeen belang, zoodra die dus in gevaar wordt gebracht, ontleent het corps daaraan logisch het recht om tusschenbeide te komen. Daarin is door de tegenwoordige Corpswet voorzien. Het is allermint de bedoeling om te gaan ingrijpen in vereenigingszaken, zoolang dit niet volstrekt door hogere belangen wordt geëischt. Autonomie zij er, waar het maar eenigszins mogelijk is.

Maar in de hoogst zelden voorkomende gevallen, dat een vereenigingsbestuur werkelijk zoo nonchalant of onverantwoordelijk zou optreden, dat b.v. door een failliet dier vereeniging ook den goeden naam van ons Corps in gevaar gebracht wordt, in zulke gevallen mogen geene overwegingen het Corps beletten, een dergelijke ramp door tijdig ingrijpen af te wenden.

En nu kan ik u niet zeggen, hoezeer het mij smart het volgende te moeten uitspreken — maar het is de waarheid en slechts een juist zich rekenschap geven van den omvang van het kwaad kan tot verbetering leiden. De toestand van sommige onzer vereenigingen is verre van rooskleurig en bij enkele is dit grootendeels het gevolg van een schandelijk beheer door vorige besturen. De volledige vrijheid van beweging, tot nog toe den vereenigingen gelaten, heeft, helaas, geleid tot enkele ergerlijke gevallen van verwaarloozing. Ik zal hier niet in details treden, kan echter de verzekering geven, dat deze erger zijn, dan de meesten onder u waarschijnlijk vermoeden. Dit heeft de mogelijkheid van contróle op de vereenigingen noodzakelijk gemaakt. Moge een verhoogd verantwoordelijkheidsgevoel bij de besturen en eene toenemende belangstelling bij de leden, oorzaak zijn, dat het betreffende artikel der C. W. nooit toepassing zal behoeven te vinden. Gelukkig is er reeds een bepaalde verbetering waar te nemen en staan vele vereenigingen op het oogenblik onder de leiding van besturen, die zich ten volle voor hunne taak berekend toonen.

Ik heb over dit punt eenigszins lang uitgeweid, omdat het door zijne belangrijkheid zulks rechtvaardigde.

Ik wees er reeds op, dat Corps en vereenigingen beide naar één doel streven: ontwikkeling in natuurlijke richting van geest en lichaam.

Dat dat doel in vele opzichten wordt bereikt, zien nog te weinigen in, velen gevoelen niet de reusachtige waarde, die voor hen het vereenigingsleven hebben kan, velen, helaas, trachten er zelfs niet de vruchten van te plukken, die hen omringen, en die zij met zoo geringe moeite hun eigen konden maken. Maar een boomgaard gaat ten gronde als zij niet onderhouden wordt, steeds moet nieuw voedsel toegevoegd aan den bodem, de groei der boomen moet met groote zorg worden geleid, hier en daar moeten wilde loten worden weggenomen, die sappen verteren zonder vruchten te dragen. Wordt voor dit alles geen zorg gedragen, dan verminderen de vruchten in aantal en in hoedanigheid, om eindelijk te verdwijnen.

Zoo is het ook in ons Corps. Wij hebben het in schoonen, bloeienden staat overgenomen van wie hier voor ons waren, wij plukken dagelijks de schoonste vruchten, wij ook hebben de plicht, onze beste krachten te wijden aan het onderhoud, het instandhouden van wat door anderer kracht in 't leven werd geroepen, zoo mogelijk het tot hooger, rijker bloei te brengen.

Wie van de groote voordeelen, die onze vereenigingen ons aanbieden, gebruik maakt zonder het zijne bij te dragen tot verhooging harer bloei, maakt zich schuldig aan een onverantwoordelijk egoïsme; wie zich geheel buiten het corpsleven houdt, beseft zijn eigen belang niet en gevoelt niet, dat ieder de plicht is opgelegd, als student zoo goed als overal in het leven, mede te werken aan het gemeenschappelijke doel.

Iedere vereeniging maakt op haar beurt aanspraak op steun ook van hen, die niet direct van hare gaven voordeel trekken, laat daarom ieder, die geniet de voordeelen, die eenige vereeniging hem geeft, beseffen dat hem dit de plicht oplegt, ook andere gezelschappen te steunen; laat ieder toch inzien dat dit de eenige manier is om de vereenigingen in stand te houden, die den grondslag vormen van ons Corps, wier bloei den zekersten waarborg is voor dien van ons D. S. C. En het is vooral u, eerste-jaars, dat ik hier op het hart wil drukken, toch vooral niet uw lidmaatschap van vele vereenigingen te beschouwen als iets, waar „je nu eenmaal voor een jaar ingevlogen bent” en waarvoor men weer zoo gauw mogelijk moet zien te bedanken. Integendeel, tracht werkend lid te zijn van een zoo groot mogelijk aantal en steunt de overige, voor zoover uw financiën het slechts eenigszins toelaten. Uw loon zal zijn, naast alle directe voordeelen, de overtuiging, naar vermogen te hebben bijgedragen tot de welvaart van ons Corps.

Een ander punt, waarvoor ik even Uwe aandacht vraag, is de groentijd. Deze heeft in het nu verlopen jaar aan vele aanvallen blootgestaan. Veel onwaars en onwaardigs is er over geschreven en het was mij dan ook een genot, er zoo uit eerlijke overtuiging de verdediging van op mij te kunnen nemen. Niet slechts meen ik, dat een theoretische ideaal-groentijd voordeelen oplevert, ook de groentijd, zooals wij dien hier de laatste jaren kennen, heeft naar mijne opvatting meer goede, dan kwade gevolgen. Maar bij mijne bestrijding der onbekende brochure moest ik vaak toegeven, dat schandelijke machtsmisbruiken voorkomen; die vormen het sterkste wapen onzer tegenstanders.

Vergeet toch nooit, dat een groen in abnormaal ongunstige omstandigheden tegenover U staat. Hij is in alle opzichten zwaar gehandicapt, Gij bepaalt het onderwerp van gesprek, negeert de punten waarop hij Uw meerdere is en valt hem aan op alle andere. Daarbij is het een tijd, die aan zijne fysieke en geestelijke krachten buitengewone eischen stelt, dikwijls toch wordt hij tijdens achtereen door verschillende menschen doorgezaagd; kan het anders, dan dat vaak te veel van zijne zenuwen wordt gevergd, om steeds helder antwoord te kunnen geven op de vele vragen die hem, vaak zeer onwelwillend, worden gesteld? Te meer, waar hij in voortdurenden vrees leeft, zijne antwoorden verkeerd te zien uitgelegd.

Met deze omstandigheden moet men bij het beoordeelen van een groen rekening houden, hieruit ook moet men

begrijpen, dat er heusch weinig kunst in ligt, hem te overdonderen, vooral wanneer men zich niet schaamt, zijne toevlucht te nemen tot een zeker soort optreden, een student onwaardig, dat eigenlijk niet meer is dan een ten toon spreiden van al wat leelijk en gemeen en ruw is. Een dergelijke wijze van doen komt helaas nog al te veel voor.

Dat een jongen eens voor den gek wordt gehouden en zoo een bron van vermaak wordt voor de ontgroeniers, kan niet veel kwaad, voor sommige verwaande individuen is het misschien wel eens nuttig. Dat men een groen door kruisvragen eens verlost in een moeras, waar hij geen uitweg meer ziet, zal hem leeren, zelf in 't vervolg beter uit te zien, maar vergeet niet, dat het een laaghartigheid wordt hem daarin te laten, zonder hem den weg te wijzen en de hand te reiken ter ontkoming. Loodzwaar zou de verantwoordelijkheid op Uwe ziel drukken indien Gij U afwendet en zoo oorzaak wierdt van zijnen ondergang. En als Gij goed om U heen ziet, zult gij er toch altijd hieren daar ontdekken, die hunne hand toesteken om steun; sla die nooit af, te groot is het goed, dat gij wellicht doen kunt.

Een enkel woord ook over het zoogenaamde protegeeren in den groentijd. Te vaak wordt hieronder verstaan het onttrekken van vriendjes of kennissen aan de circulatie. In den laatsten groentijd trof ik groenen, die eene geheele week aan een stuk door dezelfde persoon met verschillende namen waren afgeschreven. Dat kan niet anders dan verkeerd werken en ik moet U er dan ook dringend op wijzen, dat de eenig juiste manier een groen in bescherming te nemen is, door te zorgen dat hij zooveel mogelijk in aanraking kome met verschillende soorten menschen, waarvan men weet, dat zij hem wel goed onder handen zullen nemen, maar tevens vertrouwt, dat hij van hen geene ruwheden of grofheden te vreezen heeft.

Ik schreef in Augustus: „De bestrijding van het kwaad „in den groentijd moet van de studenten uitgaan en gaat „van hen uit. Men behoeft slechts de uitingen in het „S. W., officieele speeches en particuliere gesprekken te zien „of te hooren, om in te zien, dat die bestrijding in goede „handen berust.” Mag ik op u allen, zonder uitzondering, rekenen, dat deze woorden zullen bewaarheid worden?

Ten slotte nog één punt: het opdrijven van de kroegjolen na den groentijd. Een kroegjool, een echte gezonde kroegjool, waar werkelijk jong leven zich uit, waar niet alleen in officieele speeches, maar ook in der daad jonge, natuurlijke, geestdriftige feestvreugde tot uitbarsting komt is verrukkelijk schoon. Waar vreugde heerscht, wijken haat en slechtheid. Ik wilde, dat het mogelijk ware elke week de zalen van onzen Phoenix te doen doen daveren van een dergelijk feest; dat zou getuigen van groote kracht in ons corps- en kroegleven. Maar dan gevoelt ook iedereen, dat zulk een feest veel té hoog staat om afhankelijk te zijn van de vraag of er champagne of bowl of iets anders wordt geschonken. Dat wij dus zeer wel kunnen nagaan de bezwaren aan het opdrijven verbonden zonder in het minst op de innerlijke waarde van de feesten invloed uit te oefenen. En dan moet het gezegd: op ergerlijk brooddronken wijze wordt er soms met champagne gesmeten, eene brooddronkenheid, die te verschoonen zoude zijn uit dolle onnadenkendheid, wanneer slechts ieder de gevolgen van zijn optreden had te dragen. Nu echter wordt het zoo licht een patsen op kosten van anderen, wien dit niet altijd schikt.

Dat een eerste jaar een hoofdelijken omslag heeft te betalen, is volstrekt niet erg, in den voorafgaanden groentijd zijn zijne uitgaven gering, maar wel moet worden vermeden, hem lasten op te leggen, waarvan hij kan zeggen, dat zij slechts dienen om minderwaardige genoegens van anderen mogelijk te maken. Laat champagne schenken, wie wil, hoe meer hoe liever, dat komt de kroeg ten goede, maar laat ons samenwerken om onze feesten zoo in te richten, dat zoo weinigen mogelijk gedwongen worden, ze wellicht tegen hun zin te bekostigen.

Nu mijne Heeren, heb ik reeds te lang Uwe aandacht gevergd.

Als men jong is, is een verjaardag een feest, waar slechts voor vreugde plaats is; toont, door den nieuwjaarsmorgen van ons 58e Corpsjaar, dat ons Delftsch Studentencorps niet verleerd is hoe jonge levenslustige menschen aan hunne levenslust in een grootsch feest uiting behooren te geven.

Dan mijne Heeren:

Leve ons Delftsch Studentencorps en zijn vereenigingen!
Ik heb gezegd.

Uit het Studentenleven.

IX.

Van de Hannovraansche Studentenstaking.

Aan de technische hoogeschoolen in Duitschland heeft onlangs een felle strijd gewoed, een strijd, die ontstaan uit een kleine oorzaak, door dom en ontactvol optreden van de bureaucratie, die als bijna overal elders niet begrijpt of begrijpen wil wat er in een studentenwereld voorvalt, opgevoerd is tot groote heftigheid, en die geëindigd is, doordat de studenten als één man voor hun rechten optraden, met een volkomen overwinning van de studeerenden.

Langzamerhand waren aan de Deutsche hoogeschoolen vereenigingen ontstaan van godsdienstig karakter, die men er vroeger niet gekend had.

Voorals Rooms-Katholieke clubs waren het, en men beweerde dat die op allerlei wijzen van buiten af gesteund werden. Hierin nu zagen de studenten een gevaar en een verkeerden toestand, en op grond van een of ander reglement dienden de studenten van Hannover bij den rektor en senaat van de hoogeschool een verzoekschrift in, vragende de opheffing van de konfessioneele vereenigingen.

Dit verzoek moet aan ons, waar wij overal gewend zijn aan R.-Kath. clubs en zelfs een annuarium, wel wat vreemd voorkomen, misschien haast wat bekrompen. Echter is het niet mogelijk zich er een goed oordeel over te vormen, daar ik niet heb kunnen nagaan, hoe daar de R.-Kath. studenten optraden, en daarvan zal veel afhangen. Hoe het zij, het verzoek ondervond eerst nogal sympathie bij den rektor en de senaat, en zij wezen zelfs aan de studenten hoe zij moesten handelen en zich ook tot andere hoogeschoolen wenden.

Toen kwam er wat anders. In Innsbrück was heftige ruzie geweest tusschen de studenten en Italianen, en van uit Hannover stuurden de studenten een telegram met een sympathie-betuiging wegens het daar voorgevallene. Dat was mis, want het bestuur van de hoogeschool beschouwde dit als een politieke daad, en aan de leden van de commissie uit de studenten werd dan ook te kennen gegeven dat zoo iets verboden was. De vraag naar opheffing der R.-Kath. clubs raakte nu op den achtergrond.

Waarschijnlijk kreeg hierna de rektor van hooger hand verschillende wenken. In 't Centrum van den Rijksdag was het optreden der studenten ter sprake gekomen, en dit deed zijn ongenoegen daarover aan de regeering blijken. 't Gevolg was dat de regeering druk ging uitoefenen op den rektor, de bureaucratie kwam in actie en de polizei-staat kwam te voorschijn.

Den 19den Dec. deelde de rector aan de commissie-leden mee „dass ein Zusammengehen der Studierenden mit denen anderer Hochschulen zwecks Erledigung studischer Fragen verboten sei.“ Men moet werkelijk toegeven dat dit een beetje al te dol is.

En in Januari kregen de studenten nog een „offizieller Verweis“ wegens het Innsbrücker telegram. Nu was het dan ook al te erg, deze aanranding der vrijheid van de studenten, en op een groote vergadering, den 13 Jan., werd besloten, daar het verbod een schending was van de „überlieferte akademische Freiheit“, van den rektor terugname van dit verbod te vorderen. Tegelijk werd toen heftig geprotesteerd tegen de bedreiging, dat voor verdere daden van de studenten de Commissieleden persoonlijk verantwoordelijk zouden zijn.

Het antwoord van den rektor was, dat het verbod geen absoluut was, maar veel meer een dat betrekking had op de tegenwoordige vragen.

Dat was een vaag antwoord, en de studenten konden daarmee natuurlijk niet tevreden zijn.

Eer er nu nog iets verder gedaan kon worden, zond de Kultusminister twee commissarissen naar Hannover, die met den rektor en de Commissieleden een gemeenschappelijke bespreking hielden. De meeningen liepen zeer uiteen, zoowel over de beteekenis van de Commissie als over de akademische vrijheid, die de heeren van het ministerie niet erkennen wilden, zoo zelfs, dat de uitdrukking gebruikt werd; „eine akademische Freiheit giebt es nicht.“

't Gevolg van de bespreking was een optreden van den rektor die de Commissie voor ontbonden verklaarde, en de kas in beslag liet nemen. 't Werd werkelijk al te gek.

Op het Kaiserkommers, ter gelegenheid van 's keizers verjaardag, werd een protestnota opgesteld en ondertekend door 928 studenten, waaruit ik het volgende overneem:

Einem

hohen Rektor und Senat

der Königlichen Technischen Hochschule zu Hannover.

In dem Kampf um ihre Ansicht von akademischer Freiheit hat die hiesige Studentenschaft manch bittere Täuschung erfahren müssen. So leicht sie diese überwunden hat in dem erhebenden Gefühl ihrer beispiellosen Einigkeit, so überaus schmerzlich ist sie betroffen von der Bereitwilligkeit, mit der sowohl der Rektor die Auflösung des Ausschusses verfügte, als der Senat sich beeilte, diesem Beschluss seine einstimmige Zustimmung zu erteilen. Es ist der Studentenschaft deshalb nicht möglich, die Versicherung, dass Rektor und Senat ihr auch fernerhin das grösste Vertrauen entgegenbringen werden, in gleichem Sinne zu erwidern, denn die Studentenschaft hält für das grösste Kleinod des deutschen Professors das Recht und die Pflicht, nur der Meinung Ausdruck zu verleihen, die ihm innerste Ueberzeugung ist.

De rektor vond hierin een belediging en eenmaal aan het masseregelen, meende hij niet meer terug te kunnen, en liet aanplakken:

In dem hierneben angeschlagenen Schreiben ohne Datum von 928 Studierenden gerichtet an Rektor und Senat ist eine schwere Beleidigung gegen Rektor und Senat ausgesprochen. Rektor und Senat erwarten, dass die Unterzeichner diese Beleidigung durch Unterschrift einer entsprechenden im Sekretariat ausliegenden Erklärung als nicht beabsichtigt bezeichnen.

Gegen diejenigen Unterzeichner, welche diese Erklärung bis zum 7. Februar abends 6 Uhr nicht abgegeben haben, wird Disziplinaruntersuchung eröffnet werden, zu der die Ladungen durch Anschlag erfolgen.

Den übrigen Teil der Eingabe nehmen Rektor und Senat zur Kenntnis.

Alle von Rektor und Senat getroffenen Massnahmen bleiben in Kraft.

Hannover, den 4. Februar 1905.

Rektor und Senat

der Königlichen Hochschule.

Daarbij werd aangeplakt dat de rektor en de senaat voorloopig geen college meer zouden geven. Ook de overige docenten staakten de voordrachten, zoodat de hoogeschool gesloten was.

Maar men scheen tot een oplossing van dit conflict te zullen komen, daar twee afgevaardigden van de studenten verklaarden, dat het opzet van beledigen heelemaal niet bestaan had, en dat zij een verklaring in dezen geest van alle 928 ondertekenaars zouden inleveren.

Ondertusschen was het ook in Charlottenburg roerig. Ook daar had men zich met het vraagstuk van de konfessioneele vereenigingen bezig gehouden. Ook daar is men, na van hoogerhand bevelen gekregen te hebben, opgetreden, en het werd den studenten verboden:

1. Met andere hoogeschoolen, op welke manier ook, zich over het vraagstuk der konfessioneele corporaties in verbinding te stellen.

2. Daarover vergaderingen te houden.

3. Hiervan wat in de pers te laten komen.

Dus een geweldige domperij. Natuurlijk heftige verontwaardiging onder de studenten en op een vergadering waarop circa 2000 „Akademikers“ aanwezig waren, werd een motie aangenomen, luidende:

„Die heutige Akademikerversammlung ist zu folgender Entschliessung gelangt: Die akademische Freiheit als unbedingte Lehr- und Lernfreiheit erstreckt sich von selbst auf das uneingeschränkte Recht der freien Meinungsäusserung, des freien Handelns auf dem Boden unserer Gesinnung und des freien unbeeengten Gedankenaustausches mit Gleichgesintten. Die Akademikerversammlung hält es daher für das gute Recht der Studenten, ihre eigenen Angelegenheiten in Studentenversammlungen zu erörtern und in allgemeinen studentischen Fragen mit der Studentenschaft anderer Hochschulen in Verbindung zu treten. Sie erblickt in dem durch das Kultusministerium veranlassten Vorgehen einen Eingriff in die akademische Freiheit und in den bisher unwidersprochen gebliebenen Aeusserungen, die ein Professor als Vertreter des Kultusministeriums gemacht hat, den Ausdruck eines Systems, das die hohe Bedeutung der deutschen Hochschulen gefährdet. Sie ist überzeugt, dass ihre Auffassung von akademischer Freiheit auch an den übrigen deutschen Hochschulen bei Professoren und Studierenden als die richtige erkannt und zum Ausdruck gebracht wird.“

(Zie vervolg Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 23 MAART 1905. No. 23.

Ook werd besloten een open brief aan den Kultusminister te richten, waarvan het slot was:

Sie erwartet, dasz in Zukunft diese Bedeutung der akademischen Freiheit im preussischen Kultusministerium wieder in vollem Umfange anerkannt werde, und dasz Euer Exzellenz veranlassen werden, dasz an den Hochschulen die akademische Freiheit als Grundlage des gegenseitigen Vertrauens und des guten Einvernehmens zwischen Professoren und Studierenden wiederhergestellt wird zur Erhaltung des Ansehens der Hochschulen und des akademischen Lebens.

In Hannover echter werden de handteekeningen verzameld voor de verklaring, dat er geen belediging bedoeld was. Maar nog altijd werden geen colleges gegeven, en de kwestie van academische vrijheid was nog lang niet opgelost, en ook daar werd een groote akademikervergadering gehouden.

Eerst werd een telegram aan den Keizer gezonden, dat kon niet nagelaten worden.

„Ew. Majestät, dem mächtigen Schirmherrn der freien deutschen Wissenschaft, huldigen 1200 alte und junge Akademiker, welche sich in Sorge um Gefährdung der akademischen Freiheit hier beratend versammelten.“

Daarna hield een student, Zimmerman, een rede, die tamelijk gematigd was.

Toen kreeg het woord de Student Heile, die vrijmoedig zeide waar het op stond, en hekelde het omdraaien van den rektor onder druk van boven. Uit zijn rede neem ik over:

Da ontdekte man plötzlich, weil nämlich mittlerweile die katholischen Verbindungen ihre Centrumsabgeordneten auf den Kultusminister gehetzt hatten, dasz wir gegen die akademische Freiheit verstoszen wollten: und unter höherem Druck verbot uns Rector und Senat das Absenden unseres Rundschreibens, ja den Verkehr mit anderen Hochschulen überhaupt, ja sogar die Besprechung unsrer eigenen Angelegenheiten in Versammlungen der Hannoverschen Studentenschaft.

Diese Verbote fassen wir nun unsererseits als ungemein gefährliche Eingriffe in unsere akademische Freiheit auf; denn sie bedeuten nicht mehr und nicht weniger, als die Aufhebung des Rechtes der freien Meinungsäußerung. Früher sang Rector und Senat noch kraftig mit uns Studenten mit: „Wer die Wahrheit . . .“ Damals kannte man eben noch nicht die „höheren“ Gesichtspunkte, die unsern Rector veranlassen konnten, mir zu erklären, es sei kein sittlich hoch stehendes Opfer, wenn wir selbst auf die Gefahr der Relegation hin, ja selbst auf die Gefahr des vollständigen Bruches mit unsern Eltern, durch den wir doch mittellos auf die Strafe gesetzt sind, unsere Ideale weiter verfochten; sittlich hochstehend wäre es, wenn wir das intellektuelle Opfer brachten, unsere Ueberzeugung hübsch für uns zu behalten, damit auf diese Weise die Ruhe wiederhergestellt werde.

Ja, meine Herren, es ist wunderbar und für unsern gewöhnlichen Menschenverstand unverständlich, wie „höhere“ Gesichtspunkte die Ueberzeugungen so schnell und so gründlich ändern konnten.

En ten slotte werd een motie aangenomen waarin geëischt werd:

Herstelling van de Commissie,
Intrekking van het verbod van vergaderen,
Intrekking van het verbod „des freien und unbeschränkten Gedankenaustausches“ in „Studentischen Fragen“ met andere hoogeschoolen,

Teruggave van de kas van de Commissie.
't Ging nu langzamerhand hard tegen hard.

Wegens het spreken op de vergadering werd de student Heile gestraft met „Relegation“ (uitzetting uit de hoogeschool) en Zimmerman met „Androhung der Regulation.“

Tegen den tijd van de uitspraak had zich voor de hoogeschool een groote menigte studenten verzameld, en toen de Gemassregelten het gebouw uitkwamen werd hen een stormachtige ovatie gebracht.

Den 21en Februari verliet Heile, die een plaats als redacteur van een courant gekregen had, Hannover. Met een rijtuig met vier paarden werd hij naar het station gebracht en wel 2000 personen deden hem uitgeleide en een groote lauwerkrans werd hem aangeboden.

De studenten lieten het er echter hier niet bij. Zij zonden een petitie aan den Kultusminister, waarin gevraagd werd een nieuw onderzoek en uitspraak in dit geval, daar hier rechter en aanklager één waren. En zoolang hiermede niet begonnen werd, weigerden de studenten colleges te bezoeken.

Den 21en Eebruari begon deze algemeene staking. Denselven dag echter besloot een vergadering van professoren een vredescomité te vormen, van hoogleraren en studenten. Maar de studenten besloten hierin geen zitting te nemen voordat het geding tegen Heile hervat was en zonden een nota aan den Kultusminister.

De colleges bleven onbezocht, en het plan werd gemaakt van een groote uittocht van studenten naar Hildesheim en onder 't zingen van het lied „Muss i denn, muss i denn zum Städtlein hinaus“ trokken ver over de 1000 deelnemers in 30 trams de stad uit, om in Hildesheim een „Kommers“ te houden.

Hildesheim vlagde. Rondom de Rolands brunnen sprak de student Zimmerman, de deelnemers toe, en daarna werd de Kommers gehouden en om 8 uur trok men, met muziek voorop weer naar Hannover terug.

Daar de studenten in het vredescomité verklaard hadden niets te willen beginnen, voordat de zaak Heile en Zimmerman in 't reine was, werd er toen getracht deze zoo gauw mogelijk te in orde te brengen.

De voorzitter werd bij den Minister ontboden, en terugkomende bleek het dat de studenten een schitterende overwinning behaald hadden, want de volgende verklaring werd bekend gemaakt.

„Meine Herren, von meiner Reise nach Berlin zurückgekehrt, freue ich mich, Ihnen zunächst mitteilen zu können, dasz der Herr Minister auf die von dem stud. Heile eingelegte Berufung die über diesen verhängte Strafe des Ausschlusses von der hiesigen Technischen Hochschule in einen Verweis umgewandelt hat, und dasz zugleich die Androhung des Ausschlusses, welche gegen den stud. Zimmermann ausgesprochen war, ebenfalls durch einen Verweis ersetzt worden ist. Damit hat diese Disziplinar-Angelegenheit ihren Abschluss gefunden. Ausserdem ist beim Herrn Minister unter Zuziehung unseres Herrn Rektors folgendes verhandelt worden:

1. Es steht seitens des Herrn Ministers nichts entgegen, dasz Rector und Senat, wenn sie es für gut halten, ihre Genehmigung zur Bildung eines neuen Studenten-Ausschusses erteilen.

2. Zur denselben sind bis aus weiteres die alten Satzungen als maßgebend anzusehen. Es ist aber in Aussicht genommen, für die Studenten-Ausschüsse an den Technischen Hochschulen neue, in der Hauptsache einheitliche Bestimmungen zu erlassen.

3. Sobald der neue Ausschuss ins Leben tritt, soll ihm nicht verwehrt sein, in allen studentischen Angelegenheiten mit anderen deutschen Hochschulen zum Zwecke des Meinungsaustausches in Verbindung zu treten, wobei es sich von selbst versteht, dasz damit kein Verstosz gegen die „Vorschriften für die Studierenden“ verbunden sein darf.

Meine Herren, indem ich Ihnen diese Mitteilungen mache, gebe ich zugleich der Befriedigung darüber Ausdruck, dasz unser Ausschuss dank dem wohlwollenden Entgegenkommen des Herrn Ministers seine Bemühungen zu einem so guten Abschlusse hat führen können. Ich vertraue, dasz damit der Friede zwischen uns wiederhergestellt sein wird, und ich schliesze, meine Herren, mit den herzlichsten Wünschen für Ihrer aller Zukunft.“

Hiermee was de strijd beslist en ook de academische vrijheid was erkend, en de studenten-staking, die ruim een week geduurd had, eindigde.

DE F.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Wereldconferentie.

Een van de dingen, die den tijd waarin wij leven kenmerken, is de zucht tot vereenigen en vergaderen. Men hoort tegenwoordig iederen dag haast van een vereeniging of van vergaderingen daarvan, van een congres hier, een conferentie daar, een organisatie van deze categorie van menschen, een bond van die groep van personen.

Hoe we dit verschijnsel verklaren moeten?

Ik zou het niet zeker durven zeggen. Misschien komt het voor een groot deel door de betere verkeersmiddelen van den tegenwoordigen tijd, waardoor de menschen van verschillende steden, streken, landen voortdurend met elkaar in contact komen, zoodat de stedelijke vereenigingen meer en meer plaats maken voor provinciale bonden, nationale, ja zelfs internationale organisaties.

In den grond echter berust het vereenigingswezen op de grondstelling: „tien weten meer dan één” of liever „tien gecombineerd presteeren meer dan tien enkelen.”

In het algemeen wijst het ontstaan van vereenigingen op actie, op het nastreven van een doel. Geen vereeniging zonder doel, want zoo er eens een vereeniging is die haar doel gaandeweg verliest bijvoorbeeld, dan kwijnt die uit den aard der zaak spoedig weg.

Maar als een vereeniging een mooi grootsch doel heeft en zij werkt als vereeniging mee, om dat doel te bereiken, dan zal zij bloeien, dan zal er steeds levenskracht in haar zijn. Dit is door geen lapmiddelen te forceeren.

Zoo'n vereeniging met een mooi grootsch doel, die als vereeniging meewerkt, dat doel te bereiken is de „World's Student-Christiane Federation” (Wereldfederatie van Christen-Studenten), een organisatie, die zich ten doel stelt alle Christen-Studenten over de geheele wereld te vereenigen, om vooreerst hen ieder persoonlijk te steunen en te sterken, en dan ook direct en indirect meer en meer de Christelijke godsdienst bekend te maken en te verbreiden.

Op dit moment zal ik niet in details nagaan op welke wijze deze Federatie werkt ter bereiking van gemeld doel. Iemand, die zich ervoor interesseert, kan voor een kwartje koopen een pas-verschenen brochure over de Christen-Studenten-beweging door Dr. J. H. Adriani, verkrijgbaar o. a. bij den heer C. Boeke, Oostsingel 86. Men kan daaruit eenigszins een idee krijgen van den omvang van deze beweging, die zich nu uitstrekt over een 1000 universiteiten en instellingen van Hooger-Onderwijs in een kleine 30 naties.

Een van de wijzen, waarop de Federatie werkt is het geregeld (om de 2 jaar) organiseeren van een internationale conferentie, dienende om den band tusschen alle nationale vereenigingen van Christen-Studenten stijver aan te halen en dezen daardoor ieder meer vastheid en steun te verschaffen.

Dit jaar nu doet zich het feit voor, dat deze hoogst belangrijke conferentie in ons land gehouden zal worden van 3 tot 7 Mei a. s. Die dagen zullen dan D. V. uit bijna alle groote naties afgevaardigden komen ter bespreking van één groot onderwerp: „Het Christendom in de Studenten-maatschappij.” Ik moet hier waarschuwen tegen het idee, dat de grondgedachte van deze vergadering ook zou zijn: Tien weten meer dan één, of tien gecombineerd presteeren meer dan tien enkelingen. Het is een geheele andere en wel deze, dat de Heilige Geest Gods dáár is, „Waar twee of drie in Zijnen Naam vergaderd zijn”, het is wat men noemt de „Gemeenschap der Heiligen.”

Laten we hopen, dat deze conferentie een zegen moge zijn voor onze Nederlandsche Christen-Studenten-vereeniging en zoo indirect voor de geheele Nederlandsche Studenten-maatschappij.

K.

Over Vegetarisme.

Een interessant opstel, dat van De F. over Vegetarisme. Alleen maar wat oppervlakkig, wat vreemd in elkaar gezet.

Eerst die mooie Evolutietheorie, die niet van Darwin afkomstig is, maar die hij alleen getracht heeft toe te lichten met onderstellingen, die nu zoo langzamerhand geen van allen meer overeind staan.

Dan komt 't afgezaagde verhaaltje van den zendeling en eindelijk de wel wat erg optimistische veronderstelling, dat tegevolge van 't etisch peil, de publieke opinie unaniem zal gaan veroordeelen 't dooden van dieren, zoo goed als nu reeds 't eten van menschen als barbaarsch wordt beschouwd.

De F. blijkt geen flauw idee van 't verschil tusschen mensch en dier te hebben. Och ja, als je ook niet verder kunt zien dan dat beetje vleesch en botten!

Dan komt de Bijbel. De twee eerste teksten zijn juist weergegeven.

Waaruit bestaat die heerschappij over visschen, gevogelte en kruipende dieren? In de exploitatie van hun arbeidskracht of in 't plaatsen in aquarium, kooi en dierentuin? Ik betwijfel of dit de bedoeling van Genesis is.

Maar wat bedoelt De F. met de teksten, die hij nu aanhaalt? Het gebruik van vleesch met bloed, vet of bloed is verboden, dat van dood aas of 't verscheurde verontreinigend. Goed, wat beteekent dit? De F. weet natuurlijk, dat 't bloed, als drager van 't leven, symbool van 't schoonste in 't dier, God, den Schepper, geofferd moest worden, zoodat 't zelfs den vreemdelingen, die onder de Joden vertoefden, verboden was, (Levit. XVII:12), voor 't gemak heb je die tekst maar onvolledig geciteerd.

Uitdrukkelijk staat dit in Deut. XII:27, „'t bloed van het offer zult gij op 't altaar doen vloeien, 't vleesch echter moogt gij zelf eten.” Dat 't vet als brandstof voor 't offer werd opgeëischt, was je natuurlijk ook bekend. Wat wil je dan toch bewijzen met dat verbod van bloed eten?

En dan „In den godsdienst van den zachtaardigen Gautama Boeddha wordt zeer streng het gebruik van vleesch afgekeurd, waarin dus de Indiërs de Christenen verre vooruit zijn.”

In de Sacred Books of the East XI p. 71-72 staat omtrent Boeddha's dood: „En toen hij (Boeddha) gezeten was, richtte hij zich tot den metaalbewerker Chunda en zeide hem: „Chunda, dien mij het gedroogde varkensvleesch op, dat je hebt klaargemaakt; dien aan de broeders de zoete rijst met de koeken op.” De zachtaardige Boeddha, stervend ten gevolge van 't gebruik van gedroogd varkensvleesch! Dat wist je toch, De F?

Waarom schrijf je toch zulke dingen?

Dat regeltje over Christus als goede herder is een parade-stukje, meen je wel iets van wat je daar zegt, ben je daar niet wat al te sentimenteel geweest? Met Christus mag je niet paradeeren, die heeft op 't laatste avondmaal ook 't paasch-lam gegeten.

Geen groote vooruitgang in de beschaving denkbaar zonder dat de mensch 't vleescheten opgeeft? Is de twintigste eeuw soms een kind van 't vegetarisme?

Wees verstandig, De F., en zet in 't vervolg dergelijke artikelen onder 't hoofdstuk „Litteratuur en Kunst”, daar zijn ze tenminste voor kritiek veilig. Of is op stukken onder 't hoofdstuk „Sociale aangelegenheden en Wetenschap” misschien ook geen kritiek meer toegestaan? Zoo'n kneveling van de vrije gedachte lijkt mij niet mogelijk, ik geloof er ook niet aan; 't Studenten-Weekblad is immers geen Redactie-Weekblad.

J. R. SCHMUTZER.

Aan Schmutzer.

Een interessant opstel dat van U, alleen oppervlakkig en vreemd in elkaar gezet.

I Wat is Uw doel? Een beetje te insinueeren, zooals uw slot doet vermoeden? Mijn oppervlakkigheden aanvullen? Dan is U dat slecht gelukt, zooals ik U zal aantoonen.

Een oorspronkelijk opstel over vegetarisme te leveren zooals Uw titel doet vermoeden? Daar lijkt het niet op, evenmin als op een bestrijding.

Dus zal ik U maar enkele punten beantwoorden.

II Natuurlijk ben ik oppervlakkig, wanneer ik in het S. W. over vegetarisme schrijf, want wilde ik het onderwerp in al zijn uitgebreidheid behandelen, dan zou ik minstens tien weekbladen noodig hebben, zooals U wel begrijpen kunt.

III Het was mij zeer wel bekend dat de Evolutie theorie niet van Darwin afkomstig is, maar aangezien hij de persoon geweest is, die den stoot tot de moderne ontwikkeling gegeven heeft, ben ik zoo vrij geweest die theorie naar hem te noemen.

IV Ik heb allicht een beter oordeel over het verschil tusschen mensch en dier dan gij. Maar ge zult moeten toegeven dat het verschil tusschen de resp. lichamen niet zoo bijster groot is.

V Met die Bijbelteksten wilde ik alleen wijzen op een merkwaardige verslappening in de voorschriften. En als gij de tekst in Genesis I met die van Deut XII 27 vergelijkt, zult ge me toegeven dat die bestaat.

VI Het was nu zeer wel bekend dat verschillende gezaghebbende Europeesche Schrijvers als o.a. Dr. Rhys Davids beweren dat Boeddha gestorven is aan overmatig gebruik van varkensvleesch, (wildzwijn vleesch) en toch heb ik hem overtuigd vegetarier genoemd. Hoe dorst ik het? Maar als gij zijn leer beter gekend hadt, dan zoudt gij dat ook gedaan hebben en dan zou bij U de gedachte opgekomen zijn, dat die eene tekst in 't geheel niet overeenkomt met zijn geheele leer en leven, dan zoudt ge een idee gekregen

hebben, dat die tekst, vertaald uit de Oostersche zinnebeeldige taal, een geheel andere beteekenis hebben moet. Dan zoudt ge weten dat de Avatara van Wishnu een wild zwijn is, en dat den wild zwijnsvleesch in de geheime leer verzinnebeeldt de innerlijke wetenschap van Brahma, en dat het was door te gewaagd gebruik van zulk wild zwijnsvleesch, dus door zijn poging de menigte te brengen tot een hooger graad dan waartoe zij voorbereid was, binnen het gebied van esoterische leering, dat Boeddha stierf; d.w.z. dat zijn groote onderneming aan een eind kwam. Dit is de beteekenis van het verhaal, zoo pijnlijk verlaagd door Europeesche schrijvers en gij zult vele Pali teksten vinden die dit illustreeren.

VII Waarom schrijft ge toch zulke dingen? Wees verstandig, mijn waarde J. R. Schmutzer en houd in 't vervolg dergelijke ongeknevelde uitingen der vrije gedachte thuis.

DE F.

LITTERATUUR EN KUNST.

Fragment.

Zij lag nu onder den breed-lommerenden kastanje in haar hangmat, een boek in haar handen, maar ze las niet. Vóór haar lagen de wijde gazons roerloos in den schittergloed van felle middagzon. In de enkele perken lieten de bloemen de hoofdjes neerhangen, slap, lusteloos.

Achter zich voelde ze half schemerig: het bosch, dat zoo nu en dan een koel windje uitademde; dan richtte ze zich soms even half op uit haar liggende houding, keek over haar voeten heen naar het witte landhuis, dat daar stond als in een fel-witte-licht brand tegen het diep boschgroen er achter.

Meestal liet ze zich met een zucht weer terug vallen, mompelend „nog al niemand”, trachtte dan weer te lezen in het boek, dat haar verveelde, maar als 't niet lukte, dan balde ze de kleine vuist, drukkend de nagels in de weeke handpalm.

Met opzet was ze niet thuis gebleven; van middag zou hij vertrekken, maar ze wilde geen afscheid van hem nemen waar anderen bij waren, ze hoopte, dat hij nu hier heen zou komen, om haar vaarwel te zeggen, samen zouden ze nog rustig hier een enkel oogenblik kunnen spreken: misschien zou hij begrijpen. Ze voelde nog hoop in zich, dat het gebeuren zou, haast zeker was ze; ze lag in haar loome gedachten een plannetje te vormen, wat te zeggen, als hij kwam; opstaan of blijven liggen, onverschillig, of gaan zitten in de hangmat; ze voelde behoefte hem iets liefs te zeggen, maar in haar leege hoofd vond ze niets dan banaliteiten.

Zoo liggende te denken hoorde ze voetstappen komen aanknepen.

Zich oprichtend zag ze hem naderen lenig en slank in zijn licht grijs zomerpak en onder zijn breedrandige hoed, zijn bruin gezicht met donker-diepe oogen.

Nog een paar meter van haar afzijnde, begon hij al te praten, ze hoorde iets van „nu weg moeten . . . wel jammer . . . gezelligen tijd gehad . . .”

Het drong traag tot haar door, ze bedacht zich, dat ze toch ook iets moesten zeggen maar vond niets, ze beaamde lusteloos „ja” . . .

Hij, niet begrijpend waarom ze zoo vreemd deed, zei nog een paar beleefdheden, drukte haar de hand, hartelijk, zei nog iets van „k hoop je nog eens terug te zien,” ging toen nadat zij, plotseling weer zich zelf, luchtigjes „bonjour” gezegd had.

Een oogenblik leek het haar nu, of 't haar heelemaal onverschillig was, of hij bleef of ging, maar toen ze even later hoorde weggrijden 't rijtuig, toen zonk weg die onverschilligheid, voelde ze slechts een angstige leegte, even snikte ze.

Stil lag ze weer in de schaduw van de kastanje, starend voor zich uit met koude oogen, niets ziende van de gloeiende zomermiddag pracht om haar.

AMSTERDAM.

v. G.

Eenige Liederen

uit den Bundel „Jeugd en Jonkheid” van PETER VAN GORSELE.

1. Studentenlied.

Laat ons broeders! samen drinken
Op de studie en op ons ongebreideld jong zijn!
Op de studie laat ons klinken
Omdat wij zoo verbazend jong en weetlustig zijn!
Van de studie laat ons zingen
Omdat wij zoo uit hartsdrang zingen moeten.
Laat ons ons ten allen tijde bedwingen!
Omdat wij ons later toch ook bedwingen moeten
En laat ons dan ook nog eens danken
Voor wat wij als studenten ontvangen mogen
En hopen dat er op de collegebanken
Nog vaak veel studenten zitten mogen.
En dan gaan wij eerst nog de Prof's bedenken
Daar wij altijd zoo heel trouw op thee gaan
En de Delftsche schoonen een groet schenken
Daar vroeg of laat wij er toch met een trouwen gaan

2. Jubelliedje.

Ik ben een Jan-student
Io vivat.
En ik ben getapt en bekend
En dat zegt wat.
En ik ben geheel
Een deel van de klik
En dat zegt zeer veel —
En daarom ook ben ik sjiek

3. Liedje.

Het leven is een rozentuin
Joechei!
Daar leeft men recht of leeft men schuin.
Joechei!
Maar altijd blijft 't een rozenoord
Uit ons komen slechts rozen voort.
Joechei, joechei, joechei!

Het leven is één vreugdedans,
Joechei!
Al danst men soms naar Ommerschans —
Joechei!
Men springt ook daar maar lustig door,
Ja, dansen daar is 't leven voor!!!
Joechei, joechei, joechei!

Het leven is één lustprieel
Joechei!
Steeds klinke fluit of trom of vèel,
Joechei!
Men heeft verstand niet noodig, hoor!
Waar is dat denken goed toch voor?
Joechei, joechei, joechei!

Neem dus tot levensideaal
Joechei!
Van buiten vet — van binnen schraal.
Joechei!
Dan ben je wat de meesten zijn
En 't baart je gansch geen zielepijn
Joechei, JOECHEI, JOECHEI!

4. In mineur.

Ik ben geboren
Met twee ooren,
Een lichaam — wat haar en geen baard.
— — — — —
En als ik na tijden
Van vreugdvol verblijden,
Blijmoedig verlaat deze aard — — —
— — — — —
Dan laat 'k naar behooren
Hier achter: twee ooren,
Een lichaam, geen haar en een baard.
— — — — —

5. Vers.

Tusschen den hemel en de aarde
Is een plaats waar men vroeger 't levensslot bewaarde.

Die plaats zal er nog wel zijn — — —
 Kan me niks verdomme — — —
 Want om een flesch goeje wijn
 Mot je daar natuurlijk niet komme
 G. v. domme. g. v. domme. g. v. domme!

Tentoonstelling in de Haagsche Kunstkring.

Het is nu de tijd niet, om tentoonstellingen te gaan zien; het is nu beter, te gaan wandelen, en te genieten van de natuur zelve; er is buiten zooveel te zien, we kunnen er niet bij winnen, wanneer we een wandeling opofferen, om een tentoonstelling binnen te gaan. Buiten slaan we de herleving van de natuur gade; een herleving van de kunst toont ons de Haagsche Kunstkring niet.

Maar de mensch doet niet altijd, wat 't verstandigst is om te doen, en zoo ben ik dan ook op de tentoonstelling terecht gekomen: en omdat dat nu zoo is, wil ik nu ook maar mededeelen, hoe het er was, want dan heb ik ten minste eenig voordeel van deze daad.

Bij mijn binnentreden was mijn verwachting van wat ik zien zou, niet al te gering, niet omdat ik in den regel van jaarlijksche tentoonstellingen van de leden van de Kunstkring zooveel verwacht, maar meer, omdat ik vooraf deze beschouwing had gehouden: Een schilder weest uit kracht van zijn ambacht het allerbeste van het Hollandsche landschap beter te ontdekken dan een normaal mensch dat kan, bovendien oefent hij zich zijn geheele leven, om 't schoonste, dat hij gezien heeft, zoo goed mogelijk in zijn werken uit te drukken; ik overwoog verder, dat het eerste doel van ieder schilderij moet zijn, dat het een aangename aanblik geeft, omdat het als versiering van een kamer is bedoeld; en zoo kwam 't, dat ik van deze tentoonstelling verwachtte, dat ik geboeid zou worden, evenals ik geboeid was geworden, door een wandeling in de jonge lente-atmosfeer.

De teleurstelling was daarom groot: er was geen enkel stukje, dat bij het binnentreden reeds direct de aandacht vroeg, alles hard, ruw en onbehaaglijk, minder dan middelmatig.

De Haagsche Kunstkring is anders een eerbiedwaardig genootschap: de naam zegt het u ook trouwens reeds: een kring van kunstenaars, dus een kring van menschen, wier doel het is, door samenwerking de kunst beter te dienen, dan dit mogelijk zijn zou, wanneer ieder op zich zelf moest ploeteren. Deze vereeniging berust dus wel op een goed beginsel, en wanneer zoo'n kring nu maar bestaat uit kerels, die vol zijn van groote, de wereldvooruitsnellende plannen, dan kan zoo'n vereeniging een bron van groote krachtsontwikkeling worden, maar dat is nu helaas met de Kunstkring niet het geval; deze bestaat uit jongelui, die aardig kunnen schilderen, en die schilderen omdat ze het nuttig vinden, en omdat ze het prettig vinden, en omdat ze meenen, de wereld daardoor met iets goeds te verrijken, en een troep juffers, die schilderen, omdat... ja, waarom die schilderen, dat weet ik werkelijk niet. Deze menschen hebben een genoeglijk leven met elkaar, de heeren zijn beleefd tegen de dames, en de dames vriendelijk tegen de heeren; ze voelen zich allen een beetje onaantastelijk: maar door dit alles hebben ze geen tijd, om het snel voortgaande leven bij te houden, ze blijven een beetje achter en ze worden zoo doende suf en saai.

Zoo is ongeveer de indruk, die men krijgt van deze kunstenaarskring, wanneer men hun producten langs de wanden eens vluchtig voorbij loopt; we zien daar zachte poesjes en fluweele perzikken geschilderd, landschappen en binnenhuisjes, ongeveer naar 't voorbeeld der schilders van de laatste helft der vorige eeuw.

Wat doet Henricus een van zijn werken hier neer te hangen, en wat doen hier de etsen Storm van 's Gravezande; dat is wel 't beste werk dat hier te zien was; het temperament van dezen schilder is geheel in overeenstemming met de schuimende zeeën, die hij gewoonlijk als onderwerp van zijn werken kiest.

Ook het werk van Hart Nibbing schijnt hier niet op zijn plaats: hij is iemand die zich niet neerlegt bij het werk van zijn voorgangers, maar die zijn eigen weg zoekt en ook al gedeeltelijk heeft gevonden.

Maar er was nog wel meer goeds op deze tentoonstelling b. v. het werk van de gebroeders Koning, de etsjes van Dingemans, e. a. De schilderijtjes van De Groot zijn prettig

van kleur en daardoor beter dan vele andere stukken. Maar voor 't meerendeel waren 't stumperts, die hier hun werk te zien gaven; zonder eenige overtuiging, zonder geestelijk ideaal. Welke schakel ontbreekt er bij hen tusschen het zien en het voortbrengen der dingen? Het is alsof een sluier voor hun oogen komt, wanneer ze hun eigen werk zien, en meenen hierin de grootheid van de natuur vastgelegd te hebben.

G. M.

AMSTERDAM.

Redacteuren:

N. J. C. VAN HASSELT, J. C. DE JOODE, K. F. KATZ,
 W. J. H. MASCHHAUPT.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING van Amsterdam, ten huize van den Heer K. F. KATZ, Weteringschans 223, 's Maandags ten 4 ure.

Wetswijzigingen A. S. C.

Door den Senaat van het A. S. C. is aan de Corpsvergadering van 16 Maart ll. voorgesteld, aan art. 2 C. W. (handelende over de wijze, waarop het A. S. C. zijn doel tracht te bereiken) toe te voegen: 5°. Door het bevorderen van de oprichting en den bloei van studiegezelschappen.

En om achter Hoofdstuk IX een nieuw hoofdstuk IX A in te voegen, getiteld: „Van de Studiegezelschappen” en luidende als volgt:

Art. 69a. Als Studiegezelschap kan iedere vereeniging erkend worden voor wier lidmaatschap geen ballotage besaat en die in haar Wet of Regl. de volgende bep. heeft opgenomen: 1e dat alleen de leden van 't A. S. C. of die van 2 of meer der Facult. daarvan lid der Vereen. kunnen worden. 2e Dat van de vorige bep. geen dispensatie kan worden verleend.

Art. 69b. De aanvraag om erkenning moet uitgaan van het bestuur, uitvoering gevende aan een daartoe strekkend besluit van een algemeene vergadering der Vereeniging.

De erkenning geschiedt door een I. S. S. A.

Bij weigering der erkenning of protest tegen de erkenning door minstens dertig gewone leden, bestaat van het besluit van den I. S. S. A. hooger beroep op de algemeene vergadering.

Art. 69c. Tegelijk met de aanvraag om erkenning wordt aan den I. S. S. A. toegezonden een door het bestuur ongeteekend exemplaar van de Wet en de ledenlijst der betrokken Vereeniging.

Jaarlijks in de eerste helft van September heeft het bestuur van ieder studiegezelschap aan de ab-actis van den I. S. S. A. kennis van hen, die in den loop van den cursus voor het lidmaatschap bedankt hebben, en jaarlijks in de tweede helft van October zendt het hem een volledig bijgehouden Wet en ledenlijst; voorts geeft het ten spoedigste opgaaaf van ieder nieuw lid in den loop van den cursus.

Een vereeniging houdt op Studiegezelschap te zijn:

1°. Door schriftelijke opzegging door het bestuur, uitvoering gevende aan een daartoe strekkend besluit van de Algem. Vergadering van die Vereeniging.

2°. Door wijziging in en afwijking van de in art. 63 C. W. bedoelde bepalingen.

3°. Door schrapping bij wijze van straf wegens het niet nakomen der verplichtingen volgens art. 66 en 67 C. W.

4°. Door schrapping volgens besluit der Alg. Vergadering van het A. S. C.

Art. 69d. Nadere bepalingen omtrent de verhouding tusschen het A. S. C. en de Studiegezelschappen zullen zoo noodig bij reglement worden vastgesteld.

Toelichting.

De Senaat bedoelt met deze aanvulling der Corpswet de gelegenheid te openen ook andere vereenigingen dan de Corpsgezelschappen onder het Corpsverband op te nemen. Hij ziet daarin een voordeel met het oog op de organisatie van onze Studentenmaatschappij en meent daardoor hoe langer hoe meer het Corpslidmaatschap door iedereen als een noodzakelijk gevolg van zijn Studentzijn zal worden ingezien.

Van de bestaande vereenigingen is de Amst. Stud. Debatting Club te noemen als voorbeeld van een vereeniging die

(Zie vervolg Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 23 MAART 1905. No. 23.

(na wijziging van haar reglement) voor erkenning in aanmerking zou komen; een afdeling van het Alg. Ned. Verbond, zoo zij bestond, ook onder de voorgestelde bepalingen kunnen vallen. Geen aansluiting wordt door den Senaat gewenscht met vereenigingen, die haar leden aan een ballotage onderwerpen, die een religieus karakter dragen of die zich ten doel stellen propaganda voor eenige idee. Zulke vereenigingen zijn dan ook uitgesloten door de redactie van het voorgestelde artikel 69a. Vereenigingen die haar leden slechts ontvangen uit een faculteit van het Corps behoren o.i. opgenomen te worden of te blijven in het verband van die faculteit op zich zelf.

Het lijkt ons niet ongewenscht, aan deze Senaatsvoorstellen enkele beschouwingen vast te knopen: Toen de tegenwoordige Senaat gekozen werd, wist men, dat in den loop van het jaar belangrijke voorstellen te verwachten waren; zeer zeker belangrijker en ingrijpender, dan 't thans ingediende. Wél gaat 't gerucht, dat na de Paaschvacantie verschillende belangrijke, voorstellen zullen worden ingediend, doch dan is reeds dadelijk de vraag gewettigd: was de thans behandelde quaestie dan van zóó urgenten aard, dat ze niet tegelijk met die andere voorstellen kon worden behandeld, doch dat daarvoor eene afzonderlijke Corpsverg. noodig was?

Daarenboven draagt 't geheele voorstel o.i. de niet te loochenen sporen van „onaf” en „vluchtig en inderhaast geredigeerd” te zijn.

In art. 69d toch lezen wij, dat nadere bepalingen omtrent de verhouding tusschen het A. S. C. en de Studiegezelschappen zoo noodig bij reglement zullen worden vastgesteld; terwijl 't in dezen juist aankomt op die nadere regeling van de verhouding. Art. 69, a, b en c noemen slechts verplichtingen, die op de S. G. rusten, tegenover welke verplichtingen echter geen enkel voordeel staat, zooals dat bij de Corpsgezelschappen wél 't geval is. Daar toch bestaat er voor eene Vereeniging werkelijk belang om als Corpsvereeniging te worden erkend, doordat de groentijd immers geregeld wordt door eene speciaal daartoe benoemde Commissie (van Toezicht, die bestaat uit de vertegenwoordigers der verschillende Corpsvereenigingen).

Geheel anders echter staat 't met de Studiegezelschappen: welk belang heeft eene vereeniging er bij, onder de thans voorgestelde regeling als studiegezelschap te worden erkend? O.i. geen enkel, tenzij men als zoodanig wenscht te beschouwen, dat de vereeniging zich dan zal mogen noemen: „Studiegezelschap van het A. S. C.” voorwaar wel een eer, die opweegt tegen de vele administratieve last en moeite, die ze er zich door op den hals haalt!

Wij geven onmiddellijk toe, dat 't voorstel voor 't Corps qua talis zeer zeker voordeelig is (zoodat 't dan ook te verwachten was, dat er niet veel oppositie tegen zoude zijn!) doch wij herhalen: voor de Studiegezelschappen zelven zien wij 't voordeel niet in.

Wil men 't dus voor vereenigingen als de A. S. D. C. (de door de Senaat zelf in de Toelichting genoemde vereen.) aannemelijk maken, dan hadden reeds in 't voorstel ook voordeelen voor die vereen. in uitzicht moeten zijn gesteld, tenzij de Vereeniging (wat o.i. haast ondenkbaar is indien zij haar eigen belangen begrijpt!) zich reeds tevreden stelt met de, bovengenoemde, „naamstoevoeging” en hare vrijheid daarvoor wenscht prijs te geven.

Zóó als 't thans is, weet eigenlijk niemand, wat precies de positie van zoo'n Studiegezelschap zal zijn.

En nu ons tweede bezwaar: dat de Senaatsvoorstellen de sporen zouden dragen van vluchtig en inderhaast te zijn geredigeerd.

Ieder zal 't wel met ons eens zijn, dat het cardinale artikel in dit voorstel dat is, waarin uiteen wordt gezet, wat de Corpswet verstaat onder zulk een Studiegezelschap, wie er lid van kunnen zijn, etc.; en juist wat die kwesties betreft, laat de voorgestelde tekst ons ten eenenmale in den steek.

In 't geheele voorstel wordt nergens uiteengezet, wat onder Studiegezelschap is te verstaan, en wat er mee bedoeld wordt, men vindt er zelfs geen poging toe. Overbodig zou 't echter niet zijn geweest, integendeel 't is noodig daar uit de Toelichting blijkt dat door den Senaat verschillende categorieën van vereenigingen die anders misschien

in de termen zouden vallen, worden uitgesloten, nl. vereenigingen, die haar leden aan eene ballotage onderwerpen, die een religieus karakter dragen, of die zich ten doel stellen, propaganda voor eene idee. „Zulke voorstellen” zegt de Toelichting, „zijn dan ook uitgesloten door de redactie van het voorgestelde art. 69a.”

Hoe men dat uit de voorgestelde redactie opmaken kan, is ons echter een raadsel.

Doch ook anderszins is de redactie van art. 69a verward en onvolledig. Het eischt, dat „alleen leden van het A.S.C. of die van 2 of meer der faculteiten daarvan” lid der Vereeniging (die als S. G. erkend zal worden) kunnen zijn. Uit dezen tekst zou men opmaken, dat zulk eene vereeniging dus 2 categorieën van leden kan hebben: 1e leden van het A. S. C. 2e leden van 2 of meer der fac. van het A. S. C. Wie zijn dat evonwel? De Corpswet kent geen „leden der faculteiten” die geen Corpslid zijn. Men is lid van het Corps en daardoor gelijktijdig lid der faculteit, waarin men studeert. Men vraagt zich dus af: wie zijn bedoeld met: „of die van meer dan 2 fac. daarvan”, en dan blijkt uit de Toelichting, dat bedoeld is, dat men moet zijn lid van het A. S. C. en dat de vereeniging hare leden moet „recruteeren” uit meer dan ééne faculteit, m. a. w. niet mag zijn eene vereeniging voor bijv. uitsluitend juristen of enkel medici daar ze dan geen Studiegezelschap, doch onderafdeeling van de faculteit moet zijn. Ook dit is echter met den besten wil der wereld niet uit de voorgestelde redactie af te leiden.

't Is dan ook niet te verwonderen, dat de voorstellen niet ongewijzigd zijn aangenomen, doch dat eenige „redactie-verduidelijking” noodig gebleken is.

Wij hopen dat de Senaat zijne eventueele, verdere, voorstellen met meerdere zorg zal redigeeren en uitwerken, opdat beschouwingen en bezwaren als de thans door ons geopperde, dan achterwege zullen kunnen blijven.

AMSTERDAM.

K.

Amsterdamsche Studenten Zangvereeniging.

Dinsdag 28 Maart a. s., 's avonds te 8 uur, in het Concertgebouw uitvoering van „Aschenbrödel” van H. Hofmann, voor gemengd koor, solo's en orkest, door de Amsterd. Stud. Zangvereeniging, met begeleiding van het Utrechts Stedel. Orkest. Plaatsen 1e deel zaal f 2,50, 2e deel zaal f 1,50, leden A.S.C. reductie tot f 1,50 en f 1.

Nog eenige dagen en de A.S.Z.V. zal toonen aan studenten en belangstellenden — neen, niethoe „Abschenbrödel” in alle volmaaktheid moet opgevoerd worden, maar wel, dat de studenten in staat zijn ook op gebied van zang iets te bereiken. Dat toch is de bedoeling geweest van dit eerste proefjaar. De studenten moeten zelf inzien, dat een bloeiend studenten-zangkoor niet tot de onmogelijkheden behoort.

De laatste repetities hebben veel hoop gegeven op een goede uitvoering; maar laten de studenten ook nu eens flink hun belangstelling toonen.

Waar wij al dadelijk besloten hadden het batig saldo af te dragen aan „de Ziekenkas” der Med. fac., zouden wij haar zoo gaarne, bij het a. s. vijf-jarig bestaan dezer vereeniging, een bevredigende som overhandigen.

Wij vertrouwen dan ook op veler steun.

—o—

Het Bestuur van A.S.Z.V. verzocht ons, bovenstaand artikel in het S.-W. op te nemen, aan welk verzoek wij gaarne voldoen.

Voor belangstellenden deelen wij mede, dat 't Bestuur der A.S.Z.V. als volgt is samengesteld:

JOH. M. ERKELENS,	Praeses.
B. PLOMP JR.,	Ab-actis,
	(Hemonystraat 38.)
JOH. BEINTEMA,	Quaestor.
Mej. F. SWART,	Bibliothecaris.
	(AMST. RED.)

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

In aansluiting met de prijsvraag voor Studentenliederen en de daardoor opgewekte belangstelling voor Nederlandsche zangen, heeft de Redactie den bekenden Zuid-Nederlander, den Heer Fl. van Duijse

(Gent) uitgenoodigd hier een Lezing te komen houden. Deze heeft zich daartoe welwillend beschikbaar gesteld en zal op Woensdag 5 April, spreken over het zoo interessante onderwerp: „De oudste bronnen van het Nederlandsche lied”. En wat de avond bijzonder aantrekkelijk zal maken daarbij, is de medewerking van den bekenden zanger Arnold Spoel, geaccompagneerd door Mej. Cath. van Lokhorst.

Men wordt verzocht reeds vooraf op de lijsten in te teekenen.

Dinsdag 28 Maart: Openbare Voordracht vanwege het Delftsch Theosofisch Centrum, 's avonds te 8 uur in de Loge-zaal, Choorstraat 16a.

Spreker: W. B. Fricke, Algemeene Secretaris van de Nederlandsche Afdeeling der Theosofische Vereeniging.

Onderwerp: De noodzakelijkheid der Reïncarnatie.

Toegangskaarten à f 0,10 zijn op den avond zelf aan de zaal verkrijgbaar.

Oproep om geldelijken steun voor de oprichting van een standbeeld voor Stadhouder Willem III, naar aanleiding der collecte, die op Woensdag 29 Maart a. s. te dezer stede zal worden gehouden.

Voor enkele jaren was het 200 jaar geleden, dat Stadhouder Willem III zijn leven eindigde, dat geheel en met al de kracht van zijn talent en geestdrift was gewijd geweest aan het behoud der vrijheid, eenheid en zelfstandigheid dezer landen.

Honderd jaren na zijn dood waren die landen noch gezind, noch bij machte de hooge daden en gedachten van dien grooten Stadhouder te eeren. Te midden van twist en tweedracht was ons land nog wel een eigen Republiek in naam en schijn, maar in werkelijkheid gezonken tot een aanhangsel en vazalstaat van Frankrijk.

Weer zijn honderd jaren verlopen: een eeuw, waarin de nationaliteit, waarvoor Stadhouder Willem III de onvermoeide en onversaagde kampvechter was geweest, gevestigd is en bekroond door een Vorstelijk Stamhuis uit hetzelfde geslacht der Oranje-Nassau's.

Zoo is dan nu ook het denkbeeld gerijpt om een

man te eeren en te huldigen, die het hoofd en de ziel was der nationaliteit in de dagen van verwar- ring en van dreigende, bijna onafwendbare over- heersching; die niet vertwijfelde, toen zoovelen wan- hoopten; die in zijn vaderlandsliefde geen oogenblik wankelde, hoezeer ook zijn jeugd onder de bittere ervaringen der partijschap had geleden; voor wien eindelijk de kroon van Engeland boven alles het onderpand was van een bondgenootschap met dit machtige rijk, ter bescherming van de vrijheid en zelfstandigheid van ons land.

Wat een de Ruyter ter zee volvoerde, volbracht een Willem III te land.

Voor de Ruyter heeft het Nederlandsche volk reeds als blijk van zijn hulde en dankbaarheid een stand- beeld opgericht; zal het dan ook niet eveneens de nagedachtenis van Willem III huldigen uit waar- deering voor hetgeen hij met onwrikbare geest- en wilskracht onder de moeilijkste en benardste omstan- digheden heeft voorgestaan?

Het antwoord moge elkeen geven, die zich Neder- lander gevoelt, door bij te dragen naar vermogen.

*De plaatselijke Commissie te Delft,
tot oprichting van een
standbeeld voor Stadhouder Willem III,*

A. J. KIPP, Wethouder, Voorzitter.

DR. G. MORRE, Archivaris, Secretaris.

W. WALTMAN, Boekhandelaar-Uitgever,

Penningmeester.

DR. W. A. A. HECKER, Conr. Gymnasium,

Bestuurslid.

J. H. TELDERS, President Sen. D.S.C., *Bestuurslid.*

H. A. DIAMANT, Boekhouder, Dir. Art. Werkpl.

H. EVERS, Hoogleraar Polyt. School.

P. J. GEILL, Majoor Garnizoens-Kommandant.

DR. J. GROENEWEGEN, Predikant Ned. Herv. Gem.

S. VAN DER HEIDE, Koopman.

A. VAN DER SLUIJS, Hoofd eener School.

MGR. H. L. SPOORMAN, Deken en Pastoor.

C. VETH, Directeur D. Stoomboterfabriek.

CORRESPONDENTIE.

E. P. Uw stukje kwam ons niet geschikt voor. RED.

ADVERTENTIEN.

TE HUUR:
een ruime gemeubileerde Voorkamer,

voor f 18,- per maand.

Adres: VROUWJUTTENLAND No. 30.

Delftsche Stoomververij en ♦ ♦ ♦
♦ ♦ ♦ **Chemische Wasscherij.**

Uitstoomen en Verven

van alle soorten Heeren-Costuums enz.

Wasschen van Glacé-Handschoenen

10 cents per paar.

Agentschap van AU BON MARCHÉ.

GOEDKOOPST ADRES voor

HEEREN DASSEN, BOORDEN ENZ.

OUDE DELFT 72.

Een heusch wonder
uit den tegenwoordigen tijd,
door FL. FAMULUS.

70 bladz. met 6 gravures, **25 cent**, p. p. **30 cent.**

Bijzonder aanbevolen aan H.H. Medici.

Alom te bekomen of bij den Uitgever G. BORG, Prinsen-
straat 6, AMSTERDAM. Telefoonnummer 5178.

DELFTSCHE LIMONADE SIROPEN.

AARDBEIEN, ANANAS, CITROEN,

FRAMBOZEN, GRENADINE, KERSEN,

MANDARIJN en SINAASAPPEL,

per flesch **f 0,75**, 6 flesschen franco door Nederland.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH,

Nieuwe Langendijk 50, DELFT.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Spatenbier.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.